

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/201/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118386682
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Deáková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6118386682.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Deákovovej a sudcov JUDr. Jany Haluškovovej a JUDr. Jozefa Zlochu, v spore žalobcu A.. O. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. S. O., G. XXX, XXX XX, zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Paškalom, so sídlom advokátskej kancelárie v Bratislave, Záhradnícka 27, 811 07, IČO: 307 922 15, proti žalovanému O.. A.. U. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. I., S. XX, XXX XX, zastúpeného Erben & Erben, advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 357 241 11, so sídlom v Bratislave, Mostová 2, 974 05, o ochranu osobnosti a nemajetkovú ujmu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 9C/92/2018-137 zo dňa 15.05.2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie sumy 10.000,- Eur ako náhrady nemajetkovej ujmy (prvý výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (druhý výrok).

Z jeho dôvodov vyplýva, že žalobca sa domáhal od žalovaného zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy v sume 10.000 Eur z dôvodu neoprávnených zásahov do jeho cti, dôstojnosti a vážnosti. Po vykonaní dokazovania, vychádzajúc z ustanovenia §11 a §13 ods. 1, 2, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej v texte aj len „OZ“), konštatoval skutkový stav, že žalobca ako veterinárny lekár a člen Komory veterinárnych lekárov (ďalej v texte aj len „KVL“) v konaní Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 2T/39/2012 bol odsúdený za spáchanie zločinu marenia spravodlivosti na podmienený trest odňatia slobody; rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 04.06.2015. Dňa 11.08.2015 sa Komora veterinárnych lekárov obrátila na Okresný súd Bratislava IV so žiadosťou o informáciu, v akom stave je trestné konanie voči žalobcovi; okresný súd jej zaslal neanonymizovaný rozsudok. Úrad na ochranu osobných údajov (ďalej len „Úrad“) v konaní pod číslom 00009/12 takéto konanie okresného súdu považoval za porušenie povinnosti, vyplývajúcej zo zákona o ochrane osobných údajov v súvislosti aj so znením zákona č. 757/2004 Z.z. a Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č.482/2011 Z.z.. Úrad v konaní pod číslom 00001/18 rozhodol tiež o porušení povinnosti Komory veterinárnych lekárov, že zaslané rozhodnutie okresného súdu neanonymizovala a bez oprávnenia v zmysle §14 zákona č. 122/2013 Z.z. spracovala údaje, týkajúce sa zdravia žalobcu.

Rozhodnutie úradu je rozhodnutím príslušného orgánu o tom, že bol spáchaný priestupok alebo iný správny delikt, postihnutelný podľa osobitného predpisu v zmysle ustanovenia §193 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej v texte aj len „C.s.p.“). Súd je viazaný rozhodnutím takéhoto orgánu o tom, že bol spáchaný priestupok, ak ho spáchal, nie jeho odôvodnením. Citované rozhodnutia sa týkali iných subjektov, nie žalovaného.

V konaní nebolo preukázané, že by bolo rozhodované úradom aj vo vzťahu k žalovanému; strany nenamietali zistený skutkový stav v konaní úradu. Žalovaný aj v súdnom spore potvrdil, že pokiaľ zverejnil rozhodnutie súdu, nekonal ako štatutárny zástupca Komory veterinárnych lekárov, ale ako fyzická osoba, ktorá si toto rozhodnutie vyžiadala od Komory veterinárnych na základe zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

Okresný súd považoval vo vzťahu k splneniu podmienky existencie neoprávneného zásahu do chráneného osobnostného práva žalobcu z chronologicky zoradených neoprávnených zásahov, ktorých sa mal žalovaný dopustiť, nasledujúce zásahy:

- zaslanie neanonymizovaného rozsudku na súkromné e-mailové adresy členov prezídia KVL dňa 01.09.2015: bez ohľadu na to, či trestný rozsudok bol zaslaný výlučne žalobcovi alebo členom prezídia Komory veterinárnych lekárov, nejednalo sa zo strany žalovaného o neoprávnený zásah, keďže žalovaný a aj ostatní členovia prezídia boli oprávnené osoby s prístupom do informačného systému registra členov, ako to konštatoval úrad v odôvodnení svojho rozhodnutia 00001/18 na čísle listu 23 (číslo listu 42 spisu). U tohto zásahu nebola naplnená podmienka neoprávnenosti a navyše podľa žalovaného sa členom prezídia ihneď po doručení skenovala a zasielala všetka pošta, vrátane predmetného súdneho rozhodnutia a teda boli s ním už pred tým oboznámení

- príspevok žalovaného na internetovom diskusnom fóre KVL so zverejním rozsudku dňa 18.12.2015: zverejnenie trestného rozsudku na uzatvorenom diskusnom fóre členov Komory veterinárnych lekárov dňa 18.12.2015 bolo konaním žalovaného ako fyzickej osoby potom, čo si tento rozsudok mal vyžiadať od Komory veterinárnych lekárov na základe zákona č. 211/2000 Z.z., ktorá skutočnosť nebola v konaní úradu zo strany komory veterinárnych lekárov spochybnená. Okresný súd sa preto zaoberal otázkou, či zverejnenie rozhodnutia bolo neoprávneným zásahom do osobnostných práv žalobcu z hľadiska znenia ustanovenia §11 a §13 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie §11 Občianskeho zákonníka nevymenováva všetky osobnostné práva, požívajúce ochranu; ich výpočet je len demonštratívny. Osobnostné práva sú považované za základné ústavné ľudské práva; ich ochrana je garantovaná nielen Ústavou Slovenskej republiky, ale aj Medzinárodným dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd.

- príspevok na internetovom diskusnom fóre KVL dňa 09.02.2016 - narážka na psychický stav žalobcu. V aplikačnej súdnej praxi je často potrebné sa vysporiadať s problémom kolízie medzi základnými právami, ktoré požívajú rovnakú právnu ochranu. Najčastejšie sa jedná o stret medzi slobodou prejavu a právom na ochranu cti a dobrej povesti ako práv na rovnakej úrovni. V takom prípade treba skúmať primeranosť zásahu, jeho opodstatnenosť a formu. Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena (čl.19 ods.1 Ústavy SR). Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky má každý právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. Podľa čl. 26 ods. 1,2 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené; každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Podľa čl. 8 Dohovoru, týkajúceho sa ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života; podľa čl. 10 Dohovoru každý má právo na slobodu prejavu.

Okresný súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že pokiaľ došlo ku zverejneniu, aj keď pravdivých informácií o jeho zdravotnom stave žalovaným bez jeho súhlasu, takéto konanie je potrebné vo všeobecnosti považovať za nedovolený zásah do súkromnej intímnej sféry jednotlivca. Právo žalovaného na slobodu prejavu môže požívať ochranu a byť predmetom testu proporcionality s právom žalobcu na ochranu súkromia len v prípade, ak by bolo realizované legitímne. Skutočnosti zo súkromného života osôb môžu byť zverejňované len v prípade, ak majú väzbu na nejakú verejnú činnosť, resp. verejný záujem, aj to len pri posúdení z hľadiska legality, legitimity a proporcionality, t.j. ak nie je možné legitímny cieľ dosiahnuť inak.

V danom prípade mohlo byť právo žalovaného na slobodu prejavu realizované takým spôsobom, aby neohrozilo práva žalobcu na jeho súkromie zverejnením údajov o jeho zdravotnom stave, keď postačilo pre žalobcom tvrdený účel zverejniť len výrok rozhodnutia s doložkou jeho právoplatnosti, t.j. bolo možné dosiahnuť inak legitímny cieľ iným spôsobom, než uverejnením celého obsahu súdneho rozhodnutia.

Zo strany žalovaného potom došlo k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie žalobcu, ktorého intenzitou sa následne okresný súd pri rozhodovaní vo veci zaoberal. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo/137/2008 uviedol, že pokiaľ dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na česť a dôstojnosť, má zásah závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Aj v prípade niektorého zásahu do práva na súkromie môže nastať ten istý dôsledok (zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v značnej miere); tento negatívny - difamačný následok ale nie je jediným právne akceptovateľným prejavom (jedinou právne relevantnou formou prejavu) závažnosti ujmy, spôsobenej fyzickej osobe na týchto chránených právach.

Z uvedeného možno vyvodíť (v rozpore s tvrdením žalobcu), že v prípade zásahov do osobnostného práva na súkromie sa vyžaduje podľa §13 ods. 2 Občianskeho zákonníka preukázanie, že došlo k značnej miere k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti; je to len jedno z kritérií, ku ktorému súd pri rozhodovaní o tomto nároku prihliada. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí (3Cdo/137/2008) uviedol, že porušenie práva na súkromie je potrebné dôsledne odlišovať od prípadov neoprávnených zásahov do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Žalobca sa domáhal ochrany z titulu zásahov do jeho cti, dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, ako aj vo vzťahu ku kvalite osobného a rodinného života. Vychádzajúc z ustanovenia §13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kde sú uvedené prostriedky právnej ochrany (právo domáhať sa na súde, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, odstránili sa následky neoprávnených zásahov, prípadne poskytno sa primerané zadosťučinenie), len ak nie je postačujúce zadosťučinenie (podľa odseku 1) vo vzťahu k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti, prichádza do úvahy náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pre vyhovenie žaloby na poskytnutie morálnej satisfakcie podľa tohto ustanovenia stačí, ak zásah bol spôsobilý spôsobiť ujmu na právach, chránených ustanoveniami §11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Na rozdiel od toho priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa §13 ods. 2 OZ vyžaduje, aby v konaní boli preukázané aj negatívne následky daného zásahu, nestačí iba možnosť takých následkov. Dôkazné bremeno na preukázaní týchto následkov bolo na žalobcovi.

Občiansky zákonník v §13 ods.3 pri stanovení výšky náhrady prikazuje okrem závažnosti ujmy prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Z uvedeného vyplýva, že náhrada nemajetkovej ujmy v dôsledku zásahu do osobnostných práv uverejnením pravdivých informácií, spadajúcich do súkromnej sféry, prichádza do úvahy len v prípade, ak nepostačuje zadosťučinenie podľa §13 ods.1 preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, prihliadajúc pri tom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Súdna prax sa ustálila tiež na názore, že nemajetková ujma má prioritne satisfakčnú funkciu a nemá predstavovať neodôvodnený zdroj príjmu; v prejednávanej veci bolo preukázané, že žalobca sa takejto náhrady domáha nielen voči žalovanému, ale aj voči Komore veterinárnych lekárov.

Okresný súd dospel k záveru, že žalobca nemá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovenia §13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka z nasledovných dôvodov: náhrada nemajetkovej ujmy v zmysle §13 ods. 2 OZ je právnym inštitútom výnimočného charakteru, ktorý sa uplatní len pri splnení zákonom ustanovených predpokladov. Prichádza do úvahy len v prípade, keď ostatné satisfakčné nástroje, upravené v §13 ods. 1 OZ nestačia na zmiernenie a vyváženie nepriaznivých následkov zásahu. V prípadoch uverejnenia pravdivých údajov ohľadom súkromnej sféry sa primárne má poskytnúť primerané zadosťučinenie podľa §13 ods. 1 OZ. V danom prípade by okresný súd považoval za primeranú morálnu satisfakciu vo forme uverejnenia, resp. strpenia uverejnenia ospravedlnenia formou a spôsobom obdobným, t.j. na tom istom diskusnom fóre, čoho sa žalobca nedomáhal.

Žalobca neuniesol dôkazné bremeno o tvrdení, že v dôsledku zásahu žalovaného došlo v značnej miere k zníženiu jeho dôstojnosti, vážnosti v spoločnosti, prípadne v súkromnom živote. Pokiaľ tvrdil, že jeho manželka alebo najstaršia dcéra nesú ťažko útoky na jeho osobu či už od kolegov alebo cez anonymné internetové blogy či stránky, najmä od facebookového profilu O. Z., nejde o zásahy v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalobcu (správne žalovaného - poznámka odvolacieho súdu). Žalobca netvrdil ani nepreukázal, žeby sa malo jednať o zásahy, ktoré mal spôsobiť priamo žalovaný; pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu neoprávnených zásahov do osobnostných práv v zmysle §11 a §13 OZ sa vyžaduje preukázanie príčinnej súvislosti medzi neoprávneným zásahom a existenciou ujmy. Takáto priama príčinná súvislosť medzi týmito zásahmi a konaním žalovaného absentuje rovnako, ako absentuje aj medzi porušením povinnosti na strane okresného súdu, prípadne KVL vo vzťahu ku konaniu žalovaného, ktorý nemôže zodpovedať za konanie tretích osôb.

Daný zásah tiež nemohol výrazne zasiahnuť do dobrého mena žalobcu v odborných kruhoch alebo do výkonu jeho profesie, keďže svoje dobré meno mal narušené vďaka svojim dlhodobým neetickým útokom na rovnakej webovej stránke a na rovnakom diskusnom fóre voči žalovanému, o čom ako dôkaz žalovaný predložil výzvu na ospravedlnenie a upustenie od neoprávneného konania zo dňa 14.02.2014, zápisnicu zo zasadnutia orgánov KVL SR zo dňa 14.02.2014 a 15.02.2014, otvorený list žalobcovi a výzvu KVL SR zo dňa 19.02.2016 ako aj uznesenie číslo 22 snemu KVL SR zo dňa 25.11.2017 a list otca žalobcu, doručený predsedovi KVL SR (č.l. 103 spisu); najmä však svoju odbornú a profesnú povesť mal žalobca narušenú samotným právoplatným odsúdením za úmyselný trestný čin, v dôsledku čoho bol vylúčený z komory.

Okresný súd prihliadol aj na celkové okolnosti, za ktorých došlo k zásahu zo strany žalovaného; uveril tvrdeniu žalovaného, že zverejnenie rozsudku z jeho strany nebolo motivované zlým úmyslom, ale predovšetkým snahou o poskytnutie informácie, týkajúcej sa profesného záujmu všetkých osôb,

zúčastnených na diskusnom fóre. Táto skutočnosť vyplynula aj z kontextu diskusných príspevkov, pripojených žalobcom, aj z dokazovania v konaní pred úradom. Okresný súd mal za to, že prvotným a hlavným účelom zverejnenia rozhodnutia, či už e-mailom zo dňa 01.09.2015 alebo na uzavretom diskusnom internetovom fóre dňa 18.12.2015, bola reakcia na dotazy samotného žalobcu, prípadne iných členov KVL, ktorí popierali existenciu právoplatného rozhodnutia v trestnom konaní.

Pokiaľ aj žalovaný na pojednávaní uviedol, že pri nasledujúcom vstupe do diskusie dňa 09.02.2016 poukázal z osobných dôvodov vzhľadom na predchádzajúce dlhodobé útoky žalobcu na jeho osobu aj na stranu 11 a 12 odsudzujúceho rozhodnutia, nemožno z toho bez ďalšieho vyvodiť, že by uverejnenie predmetného rozhodnutia žalovaným takmer 2 mesiace predtým vychádzalo zo zlého úmyslu.

Zhodnocujúc okolnosti prípadu, v neposlednej miere okresný súd prihliadol aj na skutočnosť, že žalovaný získal rozsudok v neanonymizovanom znení legálnym spôsobom, a tiež, že žalovaný preukázal len jeden neoprávnený zásah na diskusnom fóre uverejnením rozhodnutia dňa 18.12.2015, pretože jeho uverejnenie dňa 09.02.2016 nebolo v spore preukázané.

V súlade s §3 OZ okresný súd pri zamietnutí žaloby prihliadol aj na to, že žalovaný preukázal, že žalobca dlhodobo intenzívne útočil na jeho osobu na diskusnom fóre ako aj na stretnutiach členov KVL, pričom používal expresívne dehonestujúce výrazy, týkajúce sa okrem iného jeho zdravotného stavu, ktorých pravdivosť nepreukázal, zjavne so zlým úmyslom a to aj do doby, kedy zverejnil toto rozhodnutie trestného súdu žalovaný, ako aj po ňom. Žalovaný pritom sám nevyužil možnosť domáhať sa voči žalobcovi súdnej ochrany v zmysle §11 a nasledujúcich OZ.

O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov konania s poukazom na §255 ods. 1 C.s.p..

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal najprv sám a potom aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca. Z odvolacích dôvodov (v odvolaní podanom advokátom) podľa §365 ods. 1 písm. f/, g/ h/ C.s.p. navrhol, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie. Okresný súd zamietol žalobu aj napriek tomu, že sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že zverejnenie, aj keď pravdivých informácií o jeho zdravotnom stave žalovaným bez jeho súhlasu, je potrebné považovať za nedovolený zásah do súkromnej intímnej sféry jednotlivca. Okresný súd opačne poňal záver rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/137/2008, na ktoré žalobca poukázal na podporu svojej argumentácie. Súd prvej inštancie zjavne nesprávne subsumoval konanie žalovaného pod ústavou zaručené právo slobody prejavu, keď dôvodí, že uverejnil o žalobcovi pravdivé údaje ohľadom súkromnej sféry, a preto by považoval za primeranú morálnu satisfakciu uverejnenie ospravedlnenia na tom istom diskusnom fóre. Žalovaný sám uviedol, že poukázal na stranu 11 a 12 trestného rozsudku z dôvodu osobných frustrácií z titulu dlhodobých útokov žalobcu na jeho osobu, z čoho vyplýva, že konal z frustrácie a motívom bola pomsta. Nemožno preto hovoriť o žiadnej kolízii práva na slobodu prejavu a práva na ochranu súkromia. Nejednalo sa pritom len o hocijaké údaje, ale v zmysle zákona o ochrane osobných údajov o osobitnú kategóriu osobných údajov, týkajúcu sa zdravotného stavu žalobcu. Tento moment zdôraznil aj Úrad na ochranu osobných údajov SR vo svojich rozhodnutiach, že zverejnenie takejto kategórie údajov sa zakazuje a ich zverejnenie môže mať ďalekosiahle následky na osobnostné práva žalobcu. Práve na psychické ochorenie žalobcu zaciľil pri zverejnení rozsudku žalovaný, čím sa ani sám netajil. Toto zverejnenie rozsudku takmer okamžite vyvolalo reakcie na diskusnom fóre, že žalobcove reakcie napovedajú jeho diagnóze a že ho nikto nemá brať vážne. Ak teda súd prvej inštancie uvažoval v intenciách zverejnenia pravdivých údajov, jedná sa o zjavné nepochopenie problematiky zverejňovania osobitnej kategórie osobných údajov, medzi ktoré nepochybne údaje o zdravotnom stave patria. V tomto prípade sa jedná o veľmi intenzívny zásah do súkromia žalobcu, aj keď sa jedná o zverejnenie rozsudku súdu, ktorý v tomto prípade tiež pochybil, keď zaslal komore veterinárnych lekárov kompletný neanonymizovaný rozsudok, zahŕňajúci osobitnú kategóriu osobných údajov.

Nesúhlasil s konštatovaním okresného súdu o tom, že internetové útoky na žalobcu a najmä založenie facebookového profilu O. Z. nie sú v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaného. Znenie trestného rozsudku, ako bol pripojený v diskusii pod blogom žalobcu v denníku N, mohlo pochádzať iba zo zverejnenia vykonaného žalovaným, keďže sa jednálo presne o rozsudok, zaslaný Okresným súdom Bratislava IV vrátane odtlačku pečiatky právoplatnosti. Rozsudok mohol byť zverejnený jedine osobou, ktorá sa k nemu dostala prostredníctvom zverejnenia na diskusnom fóre KVL SR. Preto možno jednoznačne hovoriť o príčinnej súvislosti medzi zverejnením na diskusnom fóre Komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky a následnom zverejnení na iných miestach na internete.

Okresný súd argumentoval tým, že daný zásah nemohol výrazne zasiahnuť do dobrého mena žalobcu v odborných kruhoch, alebo do výkonu profesie, keďže dobré meno mal narušené vďaka

svojim dlhodobým neetickým útokom na rovnakej webovej stránke a rovnakom diskusnom fóre voči žalovanému. Okresný súd nekriticky prijal argumentáciu žalovaného, pričom položil na jednu úroveň vzájomné škriepky o smerovaní KVL SR niekedy aj s použitím expresívnych slov so zverejnením osobitnej kategórie osobných údajov z motívu pomsty voči žalobcovi. Žalovaný mohol podať žalobu na súde, pokiaľ sa domnieval, že žalobca zasahuje do jeho osobnostných práv.

Ďalšie tvrdenia okresného súdu sú prinajmenšom rozporuplné, keď uveril žalovanému, že nebol motivovaný zlým úmyslom aj napriek tomu, že žalovaný sám uviedol, že upozornil na stranu 11 a 12 trestného rozsudku z dôvodu vlastnej frustrácie. Ďalej okresný súd tvrdí, že účelom zverejnenia bolo prezentovať rozsudok jeho „popieračom“; nie je potom zrejmé, prečo v ňom upozorňoval žalovaný práve na stranu 11 a 12, kde sa rozoberá psychická porucha žalobcu, pričom by úplne postačovalo zverejnenie prvej strany, aj keď aj jej zverejnenie by bolo zásahom do súkromia vzhľadom na žalobcove osobné údaje o jeho odsúdení za čin, nesúvisiaci s výkonom jeho profesie, ale nezdôrazňoval by psychickú poruchu žalobcu.

Okresný súd konštatuje, že žalovaný získal rozsudok legálnym spôsobom. V tomto prípade je irelevantné, či žalovaný získal rozsudok ako člen prezídia komory veterinárnych lekárov alebo na základe žiadosti o jeho sprístupnenie; jednoznačne jeho zverejnením porušil zákaz, pričom jeho porušenie si nesprávne vysvetlil. Konštatovanie okresného súdu je v rozpore so záverom rozhodnutia Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2017, podľa ktorého U. X. v postavení člena prezídia ako prevádzkovateľa viazaný povinnosťou mlčanlivosti podľa §3 ods. 4 zákona č. 442/2004 Z.z. a zároveň v postavení poučenej oprávnenej osoby, viazanej povinnosťou mlčanlivosti podľa §22 ods. 2, sprístupnil a zverejnil neanonymizovaný rozsudok. Žalovaný teda nemohol v žiadnom prípade konať legálne, keď porušil svoje povinnosti z pozície člena prezídia.

Okresný súd pochybil aj v tom, keď konštatoval, že uverejnenie rozsudku dňa 09.02.2016 nebolo preukázané. Screen shot uvedeného príspevku zo dňa 09.02.2016 s menom žalovaného bol pripojený k žalobe a napokon aj sám žalovaný sa k tomu priznal v odpovedi na otázku, z akého dôvodu poukázal na stranu 11 a 12, keď uviedol, že bol frustrovaný z titulu dlhodobých útokov zo strany žalobcu.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť. Skutkový stav v uznesení najvyššieho súdu sp.zn. 3Cdo/137/2008 je odlišný od skutkového stavu v prejednávanej veci. Zdôraznil, že úrad nikdy nezačal voči nemu konanie; žalovaný ako fyzická osoba legálne získal trestný rozsudok, čo v spore preukázal. Neporušil mlčanlivosť, išlo o verejnú a ľahko dostupnú pravdivú informáciu. Žalobca nepreukázal, žeby konfrontácia s facebookovým profilom O. Z. alebo pripojenie v diskusii pod blogom žalobcu v denníku N malo priamu súvislosť so zverejnením rozsudku žalovaným. Z opisu skutočností prípadný vzniknutý následok nemožno pričítať žalovanému, pretože dobré meno mal žalobca narušené vďaka svojim dlhodobým neetickým útokom voči žalovanému či KVL SR, najmä však právoplatným odsúdením v trestnom konaní za úmyselný trestný čin, v dôsledku čoho bol vylúčený aj z KVL. Poukázal na všetky svoje doterajšie tvrdenia.

4. Žalobca vo vyjadrení (replika) zdôraznil, že právna veta rozhodnutia NS SR sp.zn. 3Cdo/137/2008 hovorí o tom, že porušenie práva na súkromie sa odlišuje od prípadov neoprávnených zásahov do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti, pričom aj v tomto prípade došlo k porušeniu práva na súkromie žalobcu a difamačný následok nie je jediným právne akceptovateľným prejavom závažnosti ujmy, spôsobenej fyzickej osobe na týchto chránených právach.

Žalobca (správne žalovaný - poznámka odvolacieho súdu) sa nijako netají tým, že zverejnil na diskusnom fóre úplný rozsudok OS Bratislava IV, ale ospravedlňuje to tým, že neporušil mlčanlivosť, čo nie je pravda, pretože priznal, že žalobca už nie je súkromným veterinárnym lekárom, preto nie je povinnosť mlčanlivosti.

Poprel, žeby mal narušené dobré meno pre dlhodobé neetické útoky na žalovaného; nemožno za rovnocenné považovať expresívne výrazy v bežnej komunikácii na adresu žalovaného s uverejnením osobitnej kategórie osobných údajov ohľadom psychického zdravia žalobcu. Žalovaný sám priznal, že zverejnením rozsudku s poukázaním na pasáže o psychickom zdraví žalobcu sa mu chcel pomstiť za jeho útoky.

5. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

6. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný podľa §34 C.s.p., vec preskúmal v rozsahu určenom §380 ods. 1, 2 C.s.p., bez nariadenia pojednávania v zmysle §385 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa §387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny v plnom rozsahu potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Krajský súd preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie; pretože je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§380 ods. 2 C.s.p.). Súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenia právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil.

9. V zmysle platnej právnej úpravy, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena (článok 19 Ústavy SR). Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené (článok 26 ods. 1 Ústavy SR). Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu (článok 26 ods. 2 veta prvá Ústavy SR). Sloboda prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti, nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (článok 26 ods. 4 Ústavy SR).

10. Ustálená súdna prax pri rozhodovaní sporov o ochranu osobnosti podľa §11 a nasl. OZ vychádza zo zásad, že predpokladom vzniku zodpovednosti za zásah do osobnostných práv fyzickej osoby je, že došlo k zásahu do týchto práv, že tento zásah je neoprávnený, protiprávny a je objektívne spôsobilý vyvolať negatívne následky, teda privodiť ujmu na chránených právach. Konštantná judikatúra za neoprávnený zásah do práv chránených Občianskym zákonníkom v §11 a nasledujúcich považuje zásah, spočívajúci v nepravdivých, pravdu skresľujúcich tvrdeniach alebo obvineniach. O neoprávnený zásah nejde, ak existuje okolnosť vylučujúca protiprávnosť zásahu, napr. vtedy, ak zásah je zároveň výkonom iného subjektívneho práva, okrem iného aj práva na slobodu prejavu a vyjadrovania.

11. Pri rozhodovaní o žalobách na ochranu osobnosti ako vo väčšine žalôb je súd viazaný žalobným návrhom. Z tohto hľadiska bolo potrebné posudzovať len tie výroky, ktoré sú predmetom žaloby a ktoré žalobca posudzoval ako zásah do jeho práva na ochranu osobnosti. Žalobca v odvolaní prezentuje, že skutkové tvrdenie opiera o fakty, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania, pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná.

V zásade platí, že oznámenie pravdivej informácie nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj nie je podaný tak, že skresľuje skutočnosť, či nie je natoľko intímny, že by odporoval právu na ochranu súkromia či ľudskej dôstojnosti. Z hľadiska pravdivosti skutkových tvrdení nie je nevyhnutné trvať na ich úplnej presnosti, ale je postačujúce, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde, teda stačí, aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia (oznámenia). Porušenie práva na česť, resp. dobrú povesť, môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti, resp. dobrej povesti dotknutého subjektu v očiach ostatných fyzických osôb a teda pôsobiť difamačne. Či je určité tvrdenie difamujúce, treba posúdiť nielen podľa použitých výrazov a formulácií, ale podľa celkového dojmu s prihliadnutím na všetky súvislosti a okolnosti, za ktorých k tvrdeniu došlo.

12. Žalobca sa domáhal len zaplata sumy 10.000 Eur ako náhrady nemajetkovej ujmy. Okresný súd správne uzavrel, že v §13 ods. 1 Občianskeho zákonníka sú uvedené prostriedky právnej ochrany, a to právo domáhať sa na súde, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, odstránili sa následky neoprávnených zásahov, prípadne poskytlo sa primerané zadosťučinenie a len, ak nie je postačujúce zadosťučinenie vo vzťahu k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti, prichádza do úvahy náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch; pre vyhovenie žaloby na poskytnutie morálnej satisfakcie podľa tohto ustanovenia stačí, ak zásah bol spôsobilý spôsobiť ujmu na právach, chránených ustanoveniami §11 a nasledujúcich OZ, ale na rozdiel od toho priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa §13 ods. 2 OZ vyžaduje, aby v konaní boli preukázané aj negatívne následky daného zásahu, pretože nestačí iba možnosť takých následkov; dôkazné bremeno na preukázaní týchto následkov je na žalobcovi. Navyše, Občiansky zákonník v §13 ods.3 pri stanovení výšky náhrady

prikazuje okrem závažnosti ujmy prihliadnúť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Z uvedeného je zrejmé, že náhrada nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy aj v prípade zásahu do osobnostných práv uverejnením pravdivých informácií, spadajúcich do súkromnej sféry len v prípade, ak nepostačuje zadosťučinenie podľa §13 ods.1 preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, prihliadajúc pri tom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

13. Správne je aj konštatovanie okresného súdu, že náhrada nemajetkovej ujmy v zmysle §13 ods. 2 OZ je právnym inštitútom výnimočného charakteru, ktorý sa uplatní len pri splnení zákonom ustanovených predpokladov a prichádza do úvahy len v prípade, keď ostatné satisfakčné nástroje z §13 ods. 1 OZ nestačia na zmiernenie a vyváženie nepriaznivých následkov zásahu. V prípadoch uverejnenia pravdivých údajov ohľadom súkromnej sféry sa primárne má poskytnúť primerané zadosťučinenie podľa §13 ods. 1 OZ, čoho sa žalobca nedomáhal, a teda nemá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovenia §13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka.

14. Aj krajský súd je toho názoru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o tvrdení, že v dôsledku zásahu žalovaného došlo v značnej miere k zníženiu jeho dôstojnosti, vážnosti v spoločnosti, prípadne v súkromnom živote. Pokiaľ tvrdil, že jeho manželka alebo najstaršia dcéra nesú ťažko útoky na jeho osobu či už od kolegov alebo cez anonymné internetové blogy či stránky, najmä od facebookového profilu O. Z., nejde o zásahy v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaného; žalobca netvrdil ani nepreukázal, žeby sa malo jednať o zásahy, ktoré mal spôsobiť priamo žalovaný, pričom pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu neoprávnených zásahov do osobnostných práv podľa §11 a §13 OZ sa vyžaduje preukázanie príčinnej súvislosti medzi neoprávneným zásahom a existenciou ujmy, k čomu v danej veci nedošlo.

15. Vykonané dokazovanie pred okresným súdom svedčí o tom, že zásah žalovaného, ktorý bol predmetom skúmania v prejednávanej veci, nemohol výrazne zasiahnuť do dobrého mena žalobcu v odborných kruhoch alebo do výkonu jeho profesie. Z obsahu spisu je zistiteľné, že svoje dobré meno mal žalobca narušené svojimi útokmi na totožnej webovej stránke i na totožnom diskusnom fóre voči žalovanému, najmä právoplatným odsúdením za úmyselný trestný čin (zločin marenia spravodlivosti), v dôsledku čoho bol vylúčený z komory.

16. Okresný súd správne prihliadol aj na celkové okolnosti, za ktorých došlo k zásahu zo strany žalovaného; z kontextu diskusných príspevkov, pripojených žalobcom, aj z dokazovania v konaní pred úradom vyplýva, že prvotným a hlavným účelom zverejnenia trestného rozsudku o odsúdení žalobcu za úmyselnú trestnú činnosť bola reakcia na dotazy samotného žalobcu, prípadne iných členov KVL, ktorí popierali existenciu právoplatného rozhodnutia v trestnom konaní. Je uveriteľné tvrdenie žalovaného, že zverejnenie rozsudku z jeho strany nebolo motivované zlým úmyslom, ale predovšetkým snahou o poskytnutie informácie, týkajúcej sa profesijného záujmu všetkých osôb, zúčastnených na diskusnom fóre.

17. Žalovaný získal rozsudok v neanonymizovanom znení legálnym spôsobom; pochybenie okresného súdu pri zaslaní trestného rozsudku bez jeho anonymizovania Komore veterinárnych lekárov nemožno pričítať na ťarchu žalovaného; z obsahu spisu vyplýva, že práve Komora veterinárnych lekárov ako stavovská organizácia, ktorá má povinnosť osvedčovať bezúhonnosť svojich členov, žiadala Okresný súd Bratislava IV o zaslanie trestného rozsudku za účelom preverenia bezúhonnosti svojho člena - žalobcu ako veterinárneho lekára. Následne Komore veterinárnych lekárov ako prevádzkovateľovi informačného systému osobných údajov uložil Úrad na ochranu osobných údajov SR svojím rozhodnutím číslo 00001/2018-Os-4 zo dňa 19.01.2018, právoplatným 02.05.2018, vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov v súvislosti s uverejneným trestným rozsudkom (č.l. 31-43 spisu).

18. Odvolanie žalobcu je nedôvodné. Okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, dôkazy vyhodnotil jednotlivo i súhrne a dospel ku správnym skutkovým a právnym záverom; nepochybil a jeho rozhodnutie je úplne správne. Súd prvej inštancie síce vzhľadom na prejednávanú problematiku stručne, ale výstižne, jasne a zrozumiteľne odôvodnil, prečo žalobe nevyhovel a jeho rozhodnutie je plne v súlade s ustanovením §220 ods.2 C.s.p.. Odvolací súd sa stotožňuje s výrokmi i dôvodmi rozhodnutia a v celom rozsahu v zmysle §387 ods.2 C.s.p. na ne odkazuje.

19. Žalobca namietal odvolacie dôvody podľa §365 ods. 1 písm. f/, g/, h/ C.s.p., v konkrétnostiach ich však nešpecifikoval. Podľa týchto procesných ustanovení odvolanie možno odôvodniť len tým,

že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f/), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (g/) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h/). Krajský súd nezistil po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a spisu súdu prvej inštancie vyššie uvedené odvolacie dôvody, a to ani v odvolaní, podanom samotným žalobcom (bez svojho právneho zástupcu - č.l. 151 spisu), ani v odvolaní, podanom jeho právnym zástupcom (č.l. 152-156 spisu).

20. Krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie preto v plnom rozsahu potvrdil (§387ods. 1, 2 C.s.p.), a to aj vo výroku o trovách konania, odvolaním osobitne nenapadnutým, lebo nezistil dôvody na jeho zmenu (§388 C.s.p.) ani zrušenie (§389 C.s.p.).

21. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, vznikol mu nárok na trovy odvolacieho konania, ktoré si aj uplatnil. Krajský súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle §255 ods. 1, §262 ods. 1 C.s.p. v spojení s §396 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznal v plnom rozsahu.

22. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2 druhá veta C.s.p.). Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).